

Розділ 1

Тієї ночі, коли Роня народилася, в горах шаленіла буря і надворі так блискало й гриміло, що вся живина в Матісовому лісі, яка не була на прив'язі, від страху поховалася у свої нори й гнізда. Тільки лихим літавицям злива та грім подобалися дужче за всяку іншу погоду, вони безперестанку літали над Матісовою горою, де стояла розбійницька фортеця, і аж вили з радощів, так їм було гарно. Тож Ловіса сказала Матісові:

— Прожени тих клятих літавиць, хай не верещать, а то я не чую своєї пісні!

І справді, Ловіса, народжуючи дитину, співала.

Вона вважала, що так їй легше, та й дитина, певне, буде веселішої вдачі, коли з'явиться на світ у супроводі пісні.

Матіс підійшов із самострілом до бійниці й пустив кілька стріл.

— Ану киш, літавиці! — гукнув він. — У мене народжується дитина, чули, мерзенні прояви!

— Го-го-го, в нього народжується дитина! — завили літавиці. — Народжується дитина-гровиця, мабуть, бридка й маленька, го-го-го!

Матіс пустив стрілу в найбільшу гущу літавиць. Але вони тільки глузливо зареготали з нього, потім знову страхітливо завили й піднялися понад верховіття дерев.

Поки Ловіса співаючи народжувала дитину, а Матіс як міг розганяв літавиць, його розбійники сиділи біля відкритого вогнища в просторій кам'яній залі, їли, пили та галасували не менше за літавиць. Якось же треба було їм гаяти час, чекаючи, а чекали вони всі дванадцяттеро на те, що мало статися у кімнаті в самій вежі. Бо за ціле їхнє життя в Матісовій фортеці ще ніколи не з'являлося на світ дитини. Найпалкіше чекав Лисий Пер.

— Чи скоро вже народиться та дитина? — питав він. — Я старий, немічний, моє розбійницьке життя добігає краю. Так хотілося б побачити нового ватажка, поки я навіки склеплю очі.

Не встиг він вимовити ці слова, як двері розчахнулися й до зали, радий-радісінкий, ускочив Матіс. Він підстрибом оббіг залу, захоплено вигукуючи:

— У мене знайшлася дитина! Чуєте, що я кажу, в мене знайшлася дитина!

— А що знайшлося? — запитав зі свого кутка Лисий Пер.

— Розбійницька дочка, радійте й веселіться! — гукнув Матіс. — Розбійницька дочка, ось вона!

Через високий поріг саме переступала Ловіса з дитиною на руках. Розбійники зацікавилися дивом.

— Ви наче позахлиналися пивом, — сказав Матіс. Він узяв дитину в дружини й поніс її показувати своїй ватазі. — Ану гляньте! Чи в розбійницькій фортеці коли народжувалась краща дитина?

Дівчинка лежала на руках у батька й дивилася просто на нього.

— Бачите? Ця дитина вже дещо тямить, — мовив задоволено Матіс.

— А як вона буде зватися? — запитав Лисий Пер.

— Роня, — відповіла Ловіса. — Я вже давно так надумала.

— Ніби якесь не дівчаче ім'я, — сказав Лисий Пер.
Ловіса зміряла його суворим поглядом.

— Я вирішила, що моя дитина зватиметься Роня, і так воно
й буде! — Вона обернулася до Матіса: — Давай її вже мені, га?

Та Матіс не хотів розлучатися з дочкою. Він дивився на її
ясні оченята, маленькі уста, чорні пасемця волосся, безпорадні
ручки й аж тремтів із любові.

— Дитино моя, ти вже взяла моє розбійницьке серце у свої маленькі рученята, — сказав він. — Не збагну, як воно так сталося, але це правда.

— Дай мені її потримати, — попросив Лисий Пер, і Матіс поклав Роню йому на руки так, ніби то було золоте яечко.

— Ось тобі новий ватажок, про якого ти стільки торочив. Але не впусти дитини, як усе впускаєш, а то це буде твоя остання година.

Та Лисий Пер лише всміхався до Роні беззубим ротом.

— Вона майже нічого не важить, — сказав він і підкинув дівчинку кілька разів угору.

Матіс сердито відібрав від нього дочку.

— А ти чого сподівався, бараняча голово? Великого ситого ватажка з черевом як барабан і клинцюватою борідкою, га?

Розбійники зрозуміли, що не можна й словом зачіпати немовля, коли вони хочуть, щоб у Матіса був добрий гумор. Його взагалі краще було не дратувати. Тому вони відразу почали вихваляти дівчинку й вихилили на її честь не один кучоль пива. Матіс подобришав, сів на покуті й одно показував кожному свою дивовижну дитину.

— Ох і лютуватиме Борка, — сказав він. — Та нехай сидить собі на своїй нікчемній розбійницькій горі і скрегоче зубами від заздрощів. Авжеж, трясця його матері, там буде такий скрегіт, що всім літавицям і сірйчкам у лісі доведеться затикати уха.

Лисий Пер задоволено кивнув головою і зневажливо мовив:

— Еге, Борка осатаніє. Бо Матісів рід житиме далі, а Борчин піде до бісової матері.

— Так, — підхопив Матіс, — піде до бісової матері, щоб мені з цього місця не зійти! Бо я добре знаю, що Борці не пощастило обжитися дитиною і ніколи не пощастить! Тієї миті надворі страхітливо гримнуло — розбійники ще ніколи не чули в Матісовому лісі такого гуку. Вони побіліли зі страху, а старий, кволий Лисий Пер аж перекинувся.

